

JENNIFER
ARMINTROUT

Veresidemed, teine raamat

KÜRJUSE KÜÜSIS

SATU KÜRJUSE MEELEVALDA.
HOIDU VAIADEST...
VÕITLE ELU EEST. JÄLLE.

Jennifer Armintrout
Blood Ties Book Two: Possession
2007

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2007 by Jennifer Armintrout

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B07211010
ISBN 978-9949-12-932-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Proloog

Tere tulemast tagasi

Tal polnud aimugi, kui kaua ta oli surnud olnud. Aega, aasta-aegu ega muutusi ei olnud olemas, oli vaid igavik.

Teisel pool uduloori komberdasid tema ümber varjud. Tema tähelepanu köitsid kaks neist. Ta teadis, kes need on. Ta oli kunagi nendesarnane olnud.

Elu, mida ta ihaldas, oli neile kättesaadav. Samamoodi nagu surematuna, ihkas ta seda praegugi kaitsetutelt surelikelt röövida. Kui ta oluiks võimeline seda surematute paari kadestama, siis teinuks ta seda, kuid aega ei olnud olemas. Neis puudus eluvaim ja nad ei huvitanud teda.

Teisel pool teda ei nähtud. Elavate inimeste maailmas eksisteerides ei olnud temagi näinud neid, kes enne teda lahkusid. Ent hoolimata tema nähtamatusest paistsid nad talle järgnevat. Ta liikus eest ära. Ta ihkas elu.

Lõputu jaht surelike energia järele oli nagu tuule tagaajamine. Energia tuksus inimestes ja loomades, kellest ta iga päev möödus, kuid ta ei saanud seda kätte. Loor oli õhuke, kuid

eraldas teda ihaldatust. Ta võis käed välja sirutada ja soovitud peos hoida, kuid õhkõrn varjukardin ei lasknud tal seda endale võtta.

Värvid olid tema eluvormile võõrad ja vapustanuks tema meeli, kui tal meeled oluaks. Surematute paarike hoidis käes midagi kiiskavat ja hirmuäratavat nagu ingli tulemõök Eedeni väravas. See tõmbas ligi varje nagu leegid ööliblikaid, ehkki ta vihkas nii kulu- nud võrdlust. Veelgi rohkem vihkas ta tõika, et ese tõmbas tedagi enda poole. Kiiskav lõhe muutus laiemaks ja selle seest ilmus kellegi käsi – mitte elujõuline, kuid siiski tõeline.

Teised varjud tormasid käe poole, ent libisesid sellest üle. Inim- ihu tõrjus neid nagu õli vett. Sissetungija, kes paistis just teda otsi- vat, lükkas teised eemale ja haaras temast kinni. Ta oli peos.

Ta ei olnud suremisest saadik kabuhirmu tundnud. Pärast naise reeturlikku käitumist oli meelegeide talle võõraks jäänud. Ent nüüd, mil kellegi ehtsad karmid sõrmed teda lõhesse ürisid, tundis ta kõike jälle täiel rinnal.

Tugevad ja rasked tunded, mis ta oli peaaegu unustanud, saabu- sid laviinina. Kunagi meeldivana tundunud libedad ja kirglikud ais- tingud mähkisid ta endasse. Tema vormitu olemus litsuti ja vormiti taas kehasse, mis oli ühtaegu tuttav ja hirmuäratavalt võõras.

Liiga ere. Liiga külm. Liiga tõeline.

Liiga vali.

Üks kahest surematust naeris lõikaval toonil. “Kurat võtaks, me saime sellega hakkama! Uskumatu, me saime sellega hakkama!”

Valgus pani silmad kipitama. Ta pilgutab silmi, kuid nägemine ei selginenud. Ta tundis rinnus lööke, mis olid talle juba sajandeid võõrad olnud – inimsüdame tuksumist.

Elus. Ta oli elus.

Ta karjus ja küünistas oma surelikku vanglat, kuni varises põ- randale kokku.

Isik, kes oli ta tagasi toonud, kummardus tema kohale ja lõi talle vastu selga. Kehade kokkupuude tekitas tunde, justkui torkinuks teda tuhat nõela.

“Tere tulemast tagasi, Cyrus!”

1. peatükk

Luupainaja

“Sa nägid teda hommikul unes, Carrie.”

Nathani häält kuuldes tardusid mu sõrmed arvutiklaviatuuril. “Kas vahtisid jälle, kuidas ma magan?”

See muutis mind murelikuks. Minu isanda komme minu luupainajates nuhkida oli niigi õõvastav, kuid harilikult järgnes sellele veel midagi halba. Enne seda, kui olime kaks kuud tagasi *teadagi kellega* suure lahingu maha pidanud, olin ärgates tihti peale avastanud, et Nathan istub minu kõrval voodis ja silmitseb mind pingsalt, otsekui kardaks, et haihtun kohe, kui ta pilgu mujale pöörab. Peale selle oli meie uus veredoonor kõigest kolm nädalat tagasi meie korterisse tunginud, et meile une pealt vaiad südamesse torgata. Nüüd tavatses Nathan istuda minu töötoolil ning jälgida ja oodata, millal midagi juhtub.

Selle asemel et lävel passida, tuli ta minu tuppa ja istus voodile – mujale polnud tõepoolest minna, sest tuba oli väga väike – ning seadis end sisse, nagu oleks teda sinna kutsutud. Tõsi, ma ei solvunud selle peale. Korter oli lõppude lõpuks tema oma ja ma ei tundnud end Ziggy vanas toas kuigi koduselt.

Jõllitasin Nathanit vastu. Ta üritas vist minu meeleolu hinnata. Ta jälestab minuga vaidlemist ja lootis ilmselgelt, et jutuajamine kulgeb teist rada mööda.

Karm.

“Olen sinu pärast mures.” Minu kulmukergituse peale lisas Nathan: “Hea küll, olen mingil seletamatul põhjusel sinu peale vihane.”

Pagan võtaks, et ta nii hea välja näeb! Et ajahammas vampiire ei pure, siis pidi Nathan igaveseks kolmekümne kahe aastaseks jääma. Hoolimata kahvatust jumest, milles oli süüdi tõik, et ta oli seitsekümmend aastat päikesevalgust vältinud, oli ta endiselt sama noor ja nägus nagu vampiirielest elust säilinud fotodel. Ja nägusamgi, sest praegune Nathan oli elusa ja värvilisena minu magamistoas. Tal olid tumedad juuksed, imeilusad hallid silmad ja nii trimmis jõuline keha, et ta võinuks eelmises elus vabalt Kreeka jumal olla. Kuid mina olin armunud eelkõige tema silmadesse. Meie esimesel kohtumisel oli ta karmilt käitunud ja mind tappa ähvardanud, kuid mina nägin tema pilgus headust ja kurbust. Tema silmad ei olnud üksnes hingepeeglid, vaid ka ukсед, mis lisaks meievahelisele veresidemele tema kohta nii mõndagi reetsid.

Olin arvuti uuesti sisse lülitanud ja ekraanil vilkuv kursor ootas kärsitult, millal ma vampiiride füsioloogia teematist väitekirja jätkan. Kui oled inimesena arstiks loodud, siis ei muuda seda isegi fakt, et oled vahepeal vampiiriks muutunud. Või midagi taolist. Ajaviiteks ja möödunud kahe kuu hullusest toibumiseks olin alustanud uurimistööd teemat “Veregruppide sobivus ja ainevahetuse soodustamine”. Kuid olin paratamatult toppama jäänud ja kui Nathan tупpa astus, trükkisin juba ei tea mitmendat korda sõnapaari “kollasekirjud põlvikud”. “Seda, et oled *seletamatul* põhjusel vihane, ütlesid sina, mitte mina.”

“Ma ei saa sinna midagi parata.” Tundsin veresideme kaudu Nathani piinlikkust, kuid see ei leevendanud minu pahameelt. “Mis lahti?”

“Noh, esiteks olen ma sellest nõmedast uurimistööst tüdinud...”

“*Sina* oled tüdinud? See olin ju mina, kes pidi terve nädala AB-negatiivset jooma.” Nathan kihistas naerda, kuid tema hääles oli kuulda väsimust.

“Ja sina vahid, kuidas ma magan, mille järel juhtub harilikult midagi suurt. Pealegi olen ma viimasel ajal luupainajatega kimpus olnud.” Peitsin näo käte vahele ja hõõrusin kurnatud nahka. “Loodetavasti ei ole midagi hirmsat tulekul.”

“Kõlas küll hirmsalt.” Nathan tõsis, nii et voodivedrud kriikusid.

Lasin kätel alla vajuda ja kostitasin teda hävitava pilguga. “Oo, ta vaatab *ja* kuulab mind!”

Nathan laskus minu tooli kõrvale põlvile ja tema huulile ilmus vaevumärgatav sarkastiline muie. “Sinu suust kõlab see väga seksikalt.”

Ma tundsin veresideme kaudu Nathani vallatud iha ja kuna meie ajusid ühendas veider telepaatiline side, siis teadsin, et ta ei suuda himu ohjeldada. Kui just emb-kumb meist blokki ette ei pannud, siis kuulsime teineteise mõtteid ja tundsimme vastastikusi emotsioone. Kui kas või ühel meist liikusid mõtted meelelistele radadele, sai teine sellest kohe teada – ja võttis enamasti tuld.

Paraku edastab vereside ka negatiivseid emotsioone ja sellepärast vaevlesin pärast vahekorda alati suurtes süümepiinades. Nathan ei suutnud kuidagi oma surnud abikaasat Marianne'i unustada, mistõttu karistus saabus juba mõni minut pärast orgasmi. Nathani süümepiinadele lisandusid minu omad, sest ma ei tahtnud temas ebamugavustunnet tekitada. Sellega kaasnev lumepalliefekt oli küllalt hea põhjus seksi täielikuks vältimiseks.

Kui välja arvata mõni üksik pingete maandamise katse. Neistki loobumine olnuks sulaselge loomapiinamine.

Et sellele mõtlemine ajas mind masendusse, siis jätsin asja sinna-paika. Keerasin töötooli ja naaldusin selle seljatoele. “Aga miks sa mind tegelikult vahid?”

“Luupainajate pärast.”

Kehitasin õlgu ja kinnitasin endale, et hirmuunenäod on tavaline nähtus. “Ma näen tihti luupainajaid.”

“Sa hüüdsid *tema* nime.”

Nathan ei olnud minu esimene isand. Minust oli teinud vampiiri Cyrus, keda tundsin John Doe nime all, kui ta mind haigla surnukuuris ründas. Ta oli mind peaaegu tapnud, kui keeldusin tema haiglasi ihasid rahuldama. Kui pöördusin Nathani ja Vabatahtliku Vampiiritapjate Liikumise poole abi saama, eemaldas Cyrus mult ühe kahest südamest – see on vampiiride anatoomiline eripära – ning jättis mind verisena Nathani maja taha põiktänavale surema. Kui Nathan mind leidis, olin juba surnud. Ta elustas mind oma vere abil ja saavutas soovitud eesmärgi – ma ärkasin uuesti ellu. Ent kumbki meist ei taibanud, et seega saab temast minu uus isand.

Nathan vihkas Cyrust juba enne seda vahejuhtumit hingepõhjani. Nüüd, mil temast oli saanud minu uus isand, oli tema viha kümme korda tugevam. Temas tärkas raev juba siis, kui ma endist isandat kas või möödaminnes mainisin. Minu õelam ja vaenulikum pool ei suutnud praegugi nähvamata jätta. “Võib-olla on unenäod Cyrusest minu alateadlik soov sind ärritada.”

Nathan kergitas kulmu. “Sa tood alati sama ettekäande, kui hambapastatuubilt korgi maha unustad.”

Tal oli õigus. Tal ongi enamasti õigus. *Neetud isanda vaist!* Lülitasin arvutikuvari välja ja naaldusin uuesti toolileenile. “Mulle näib, et sul on mingi teooria.”